

РЕШЕНИЕ

№ 6029

гр. София, 28.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 28.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **8870** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 233 и чл. 250 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) във връзка с чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. П. Ш. срещу заповед рег. № 3557 от 01.09.2011 г. на директора на Главна дирекция „Гранична полиция” – МВР, с която на основание чл.228, т. 2, чл. 226, ал. 1, т. 6, чл.227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР на оспорвания е наложено дисциплинарно наказание – уволнение и на основание чл. 245, ал. 1, т. 8 от ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност на административния акт, като издаден при съществени нарушения на процесуалните правила и в нарушение на материалния закон. Жалбоподателят твърди, че са нарушени разпоредбите на чл.229, ал. 1 и ал. 4 от ЗМВР, както и че не е спазена установената в чл.246, ал. 1 от ППЗМВР форма, като не е посочено точно в какво се изразява твърдяното дисциплинарно нарушение. Поддържа, че е налице необоснованост на оспорената заповед. Процесуалният представител на жалбоподателя – адв. А. поддържа изложените в жалбата доводи и изразява мотивирано писмено становище за незаконосъобразност на обжалвания административен акт.

Ответната страна – директорът на Главна дирекция „Гранична полиция”, представлявана от юрк. С. оспорва жалбата и изразява становище за законосъобразност на обжалвания административен акт.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по

делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 и чл. 236, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед рег. № 2703 от 27.06.2011 г. на директора на ГД „Гранична полиция” е образувано дисциплинарно производство по чл. 230 от ЗМВР по постъпили предварителни данни за извършено тежко дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.224, ал. 2, т. 4 от ЗМВР във връзка с чл.230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР. Целта на производството е изясняване на постъпили данни от съобщение № 12509 от 26.06.2011 г. от ОДЦ на РДГП – Р. – вх. № 46901 от 27.06.2011 г. по описа на ГДГП и отговор на СКЦ Г. на запитване № 4317 от 27.06.2011 г. за това, че на 26.06.2011 г. на ГКПП Д. – В. В. полицаи М. Ш. – служител на ГКПП Д. от ГПУ Генерал Т. при РДГП Р., при изпълнение на служебните си задължения по осъществяване на ГПВК за влизане в РБ и по време на вземане на подкуп е бил задържан от румънските полицейски власти под ръководството на прокурор от Прокуратура К..

Видно от посочената заповед за образуване на дисциплинарно производство нарушението е квалифицирано като тежко дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.224, ал. 2, т. 1 и т. 2 от ЗМВР, съставомерно по чл.227, ал. 1, т. 7, алтерн. 2 – използване на служебното положение за лична облага във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, за което е предвидено наказание „уволнение”.

Заповедта за образуване на дисциплинарното производство е връчена на наказаното лице срещу подпис на 28.06.2011 г.

От оспорващия е изготвен рапорт рег. № 10295 от 27.06.2011 г. до директора на РДГП – Р., с който отрича да е извършил дисциплинарно нарушение.

Полицай М. П. Ш. е дал писмени обяснения с рег. № 10549 от 29.06.2011 г., адресирани до директора на ГД „ГП”, с които също отрича да е извършил твърдяното дисциплинарно нарушение. Твърди, че при изпълнение на служебните си задължения на 26.06.2011 г. на ГКПП – Д. е разполагал с лични пари за сумата от 26 лева и отрича да е вземал от някого банкноти с номинална стойност 50 евро и 20 евро.

Приложени са рапорт с рег. № 10297 от 27.06.2011 г. от Х. А. Х. – полицай, кат. Е при РДГП „Р.”, ГПУ Генерал Т., ГКПП Д., рапорт с рег. № 10229 от 27.06.2011 г. от С. Г. С. – главен полицай кат. Е при ГКПП Д. ГПУ Ген. Т., РДГП Р..

Отправено е искане за предоставяне на данни и информация до СКЦ Г. с рег. № КЦ – 4317 от 26.06.2011 г. относно причините, повода за задържането на български полицейски служител на ГКПП Д. на 26.06.2011 г. и за евентуалната съпричастност на служителя към извършване на закононарушения от него страна. Получен е отговор от СКЦ Г. вх. № 1353 от 21.07.2011 г. по описа на ГД ГП, съгласно който полицай М. П. Ш. е бил задържан във връзка с акция относно използване на служебното положение за корпция, работейки на ГКПП В. В., Д.; акцията е организирана от Главна дирекция Антикоруption, Служба Аникоруption, [населено място]. Задържан е по време на вземане на подкуп и е отведен в Прокуратурата в [населено място] за продължаване на разследването.

Получено е и писмо от 01.07.2011 г. от Прокуратата при Трибунал К. до МВР, дирекция „Инспекторат”, изпратено в ГД „ГП” с вх. № 1437 от 26.07.2011 г., в което е отразено, че на 26.06.2011 г. е установен граничният служител П. К. в момент на приемане на сумата от 70 евро, за да не изпълни служебните си задължения в полза на разследващ служител от криминална полиция, намиращ се на служба на ГКПП. Посочено е, че румънският граничен служител уточнил на разследващия полицай същият да предаде парична сума на граничния служител М. Ш., в който са намерени парите при

извършения контрол. По време на акцията се е явил турски гражданин, който заявил, че е дал на българския полицаи подкуп от 20 лева и точно тази сума е намерена в посочения граничен служител, дадена му от турския гражданин. Съгласно писмото срещу българския служител е образувано наказателно производство заради съпричастност към деяние за корупция и същият е разпитан в Прокуратурата към Трибунал К. в присъствието на преводач и адвокат. С писмото са изпратени вещите, намерени в българския гражданин по време на установяване на деянието.

Резултатите от извършеното дисциплинарно производство са отразени в обобщена справка рег. № 13207 от 09.08.2011 г. на комисията – дисциплинарно-разследващ орган, назначена със заповед № 2793 от 27.06.2011 г. на директора на ГД”ГП”.

На служителя М. Ш. е връчена покана рег. № 13031 от 09.08.2011 г. за запознаване с изготвената обобщена справка, като същият се е запознал със справката на 09.08.2011 г. в 16.00 часа и е посочил, че ще даде писмени обяснения (възражения).

Постъпило е обяснение рег. № 13063 от 10.08.2011 г. от оспорващия, в което заявява, че във връзка с обобщена справка рег. № 13027 от 09.08.2011 г. има възражения, които ще представи на по-късен етап.

От комисията, назначена със заповед рег. № 2703 от 27.06.2011 г. на директора на ГД „ГП”, е изготвено становище рег. № 13199 от 12.08.2011 г. относно приключило дисциплинарно производство срещу държавния служител – полицаи М. Ш. – полицаи, кат. Е в ГКПП Д. към ГПУ Г. Т. при РДГП Р., с което е направено предложение до дисциплинарно-наказващия орган във връзка с установено по безспорен начин тежко дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.224, ал. 2, т. 1 и т. 4 от ЗМВР във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР – извършено деяние, несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижа на службата, на служителя да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и да бъде прекратено служебното му правоотношение.

Дисциплинарното производство е приключило с издаването на обжалваната заповед рег. № 3557 от 01.09.2011 г. на директора на ГД „Гранична полиция”. В административния са отразени следните факти: на 26.06.2011 г. около 21.00 часа на ГКПП Д. – В. В. при проведена акция то служители на окръжна служба „Антикорупция” в [населено място] – Р. Р. под надзора на прокурор от ОП [населено място] е задържан полицаи М. П. Ш. след получаване на 70 евро от румънския граничен полицаи П. К.. Горепосоченият румънски полицаи е получил сумата от преминаващи лица, за не изпълни коректно служебните си задължения. С цел избягване на евентуално преследване от румънските власти получените пари са предадени на полицаи Ш.. В хода на проведената операция служителят се е държал агресивно и се е стигнало до физическо стълкновение с наблюдаващия румънски прокурор. Горните обстоятелства са станали достояние на представители на други служби на МВР, на държавни органи от румънска и българска страна.

С така описаното деяние дисциплинарно-наказващият орган е приел, че служителят е нарушил изискванията на т. 7, т. 8 и т. 31 от Етичния кодекс на държавните служители в МВР. Квалифицирано е като тежко дисциплинарно нарушение, съставомерно по чл.227, ал. 1 ,т. 10 от ЗМВР вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, I отделение, IV състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото оспорената заповед е връчена на адресата на 12.09.2011 г., а жалбата до съда е подадена чрез ГД „ГП4 с вх. № Ж – 57 от 26.09.2011 г. с дата на

пощенското клеймо – 20.09.2011 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е и основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК – дали актът е издаден от компетентен орган, дали са спазени материалноправните и административно-производствените правила; дали актът е издаден в писмена форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

Оспорената заповед е издаден от орган, разполагащ с материална компетентност. Нормата на чл. 228 от ЗМВР определя органите, компетентни да налагат дисциплинарни наказания на служителите в МВР. От събраните по делото писмени доказателства се установява, че жалбоподателят е заемал длъжност по служебно правоотношение – категория Е, „полицай” в ГКПП Д. от ГПУ Генерал Т. при РДГП Р.. Съгласно чл. 228, т. 3 от ЗМВР (предишна т. 2, ДВ бр.88/2010, в сила от 01.01.2011 г.) органите по чл. 186, ал. 1 от закона налагат на служителите категории Д и Е – всички наказания по чл. 226, а за служителите категории А, Б, В и Г – без наказанията по чл. 226, т. 4 – т. 6 от закона. Жалбоподателят попада в категория „Е” и наказанието е по чл. 226, ал. 1, т. 6 от ЗМВР, което означава, че е налице хипотезата на чл. 228, т. 3 от ЗМВР – компетентни да налагат наказания са посочените в чл. 186, ал. 1 органи, измежду които са и директорите на главни дирекции. В процесния случай дисциплинарното наказание е наложено от директора на Главна дирекция „Гранична полиция”, което означава, че същият е овластен по силата на чл.228, т. 3 от ЗМВР да налага всички наказания, предвидени в чл. 226 от ЗМВР и да прекратява на служебните правоотношения на служителите от категория Д и Е. Следователно, оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение” е издадена от компетентен орган. С административния акт е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя и съответно е спазена и нормата на чл. 246, т. 2 от ЗМВР за материална компетентност на органа, издател на административния акт.

Оспореният административен акт е издаден в рамките на установените в чл. 225, ал. 1 от ЗМВР преклузивни срокове. Съгласно цитираната разпоредба дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването им. Съгласно чл. 223, ал. 1 от ППЗМВР дисциплинарното нарушение се счита за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, разполага с достатъчно доказателства за извършеното нарушение и самоличността на нарушителя. В настоящия случай датата на извършване на нарушението е 26.06.2011 г., като директорът на ГД „Гранична полиция” (органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание „уволнение” на жалбоподателя) е запознат с материалите по дисциплинарното производство на 01.09.2011 г. Процесната заповед е издадена на 01.09.2011 г., което означава, че е спазен двумесечният срок, започнал да тече от датата на откриване на нарушението. Едновременно с това е спазен и едногодишният срок, тъй като твърдяното нарушение е извършено на 26.06.2011 г.

Спазени са и изискванията на чл. 230, ал. 1 от ЗМВР, съгласно който при наличие на данни за извършено тежко дисциплинарно нарушение по чл. 227 дисциплинарното производство се образува с писмена заповед на органа по чл. 186, ал. 1 от ЗМВР по

отношение на служителите от категория Д и Е и се открива дисциплинарно дело. В тези случаи дисциплинарното производство се извършва от дисциплинарно-разследващи органи, определени от съответния орган по чл. 186, ал. 1 от ЗМВР. В процесния случай дисциплинарното производство е образувано със заповед № 2703 от 27.06.2011 г. на директора на ГД „Гранична полиция” и със същата заповед е определена комисия от дисциплинарно –разследващи органи за изясняване на постъпили данни за извършено нарушение на служебната дисциплина от страна на М. П. Ш.. За приключилото дисциплинарно производство е изготвена от дисциплинарно-разследващия орган обобщена справка и становище за налагане на служителя на дисциплинарно наказание- уволнение и да бъде прекратено служебното му правоотношение.

Настоящият съдебен състав намира, че са налице съществени нарушения на административно-производствените правила, които засягат правото на защита на наказаното лице.

Описаните в обобщената справка и становището на дисциплинарно-разследващия орган доказателства не са събрани в рамките на образуваното дисциплинарно производство, а са в резултат на действия на длъжностни лица и органи на румънската държава. Налице е позоваване на писма, изходящи от органи на румънската държава, в които се съдържат определени твърдения, без да са подкрепени с надлежни доказателства, които да са събрани в рамките на дисциплинарното производство от дисциплинарно- разследващия орган. Видно от рапорта на полицай Х. Х., командир на отделение на ГКПП Д. и пряк началник на оспорващия (прил. на л. 30 от делото) на посочената дата – 26.06.2011 г. в указания час „полицай Ш. бил задържан с белезници от цивилни лица без опознавателни знаци”; „процесните банкноти от по 20 и 50 евро не са били намерени у него, а са били вдигнати от земята от румънския полицай П. К.”; „румънският прокурор, който е наблюдавал действията на румънските полицейски органи, се е държал грубо и неуважително към командира на българските полицаи, работили на ГКПП В. В., който е пряк ръководител на оспорващия”. Така изнесените факти от полицейския служител Х. Х., който е очевидец на случилото се, не са обсъдени от дисциплинарно-разследващия орган и от дисциплинарно-наказващия орган, а е извършено само възпроизвеждане на фактите, описани в получения отговор на Прокуратурата към Трибунал К. от 01.07.2011 г. (прил. на л. 37 от делото) и отговора на СКЦ Г. (прил. на л. 35 от делото).

Едновременно с това съдът намира, че не е спазена разпоредбата на чл. 229, ал. 4 от ЗМВР, която задължава дисциплинарно-наказващият орган да събере и оцени всички доказателства, включително и тези, посочени от държавния служител. Видно от доказателствата по делото М. Ш. е изготвил рапорт рег. № 10295 от 27.06.2011 г. (прил. на л. 29 от делото) до директора на РДГП Р. чрез началника на ГПУ Генерал Т., с който служителят е описал фактите и обстоятелствата за действия, извършени от румънските власти на процесната дата, насочени срещу него по време, когато е изпълнявал служебните си задължения. В рапорта са подробно описани действия на служителя на румънската Гранична полиция П. К., както и действия на неустановени лица, изразяващи се в задържането му, отнемане на служебното му оръжие, пълнители за пистолет, боеприпаси и мобилен телефон, без да са му дадени обяснения. Освен това липсват доказателства, че при извършването на съответните действия на 26.06.2011 г. от служители на румънската полиция е бил използван преводач, за да бъде ясно за какво се задържа българския полицейски служител. По категоричен начин се

установява, че за първи път преводач е бил използван при разпита на Ш. в Прокуратурата [населено място], което е видно от приложеното писмо от Прокуратурата към Трибунал [населено място] от 01.07.2011 г.

Изнесените от наказаното лице факти и обстоятелства не са отразени и не са обсъдени нито от дисциплинарно-разследващия орган, нито от дисциплинарно-наказващия орган, което означава, че не е спазено императивното изискване на чл.229, ал. 4 от ЗМВР. С посочения рапорт оспорващият изнася определени факти относно задържането си, които е следвало да бъдат съпоставени с фактите, отразени в рапорта на другите служители – Х. Х. и С. С.. Такова обсъждане липсва в обобщената справка и в становището на дисциплинарно-разследващия орган и в оспорената заповед.

По отношение твърдяното от жалбоподателя нарушение на чл. 229, ал. 1 от ЗМВР съдът намира, че същото е неоснователно. Цитираната норма задължава дисциплинарно наказващият орган преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения. Даденият от служителя рапорт рег. № 10295 от 27.06.2011 г. не съставлява писмени обяснения във връзка с образуваното дисциплинарно производство, тъй като предхожда връчването на заповедта за образуване на дисциплинарното производство и на поканата за даване на писмени обяснения. На л. 23 и л. 24 от делото са приложени писмени обяснения на оспорващия с вх. № 10549 от 29.06.2011 г., адресирани до директора на РД „ГП“ чрез директора на РДГП – Р.. Върху тях е поставена резолюция от дисциплинарно-наказващия орган на 01.09.2011 г., че същите са приети. Следователно, изпълнено е изискването на чл. 229, ал. 1 от ЗМВР преди налагане на наказанието писмените обяснения да бъдат приети от дисциплинарно-наказващия орган. Но не са налице доказателства, че съдържащите се в писмените обяснения на служителя факти и обстоятелства да са били обсъждани и оценявани от дисциплинарно-наказващия орган. В заповедта няма изложени мотиви дали органът ги възприема като недостоверни и поради какви съображения, респ. ако счита, че не са изяснени фактите, да разпорежи извършването на допълнителни действия по изясняването им. Основателно е възражението на процесуалния представител на жалбоподателя, че приемането на писмените обяснения на служителя и издаването на заповедта на една и съща дата прави обективно невъзможно разискването и обсъждането на обясненията на служителя. Липсват и доказателства, от които да се направи друг правен извод. В този смисъл формалното приемане на дадените от наказаното лице писмени обяснения не означава, че дисциплинарно-наказващият орган е изпълнил вмененото му с чл.229, ал. 4 от ЗМВР задължение да събере и оцени всички доказателства, включително и тези, представени от държавния служител.

Настоящият съдебен състав намира, че при издаването на заповедта не е спазена нормата на чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР. Съгласно цитираната разпоредба дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното

основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

В обжалваната заповед липсва точно и ясно описание на деянието, което е възприето като съставомерно по чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР. В административния акт е отразено, че служителят Ш. е бил задържан от служители на румънската окръжна служба „Антикорупция“ след получаване на 70 евро от румънския граничен служител П. К..

От обясненията на полицай Х. се установява, че при извършения обиск на Ш. такава сума не е открита, а двете банкноти с номинална стойност от по 20 и 50 евро са били на земята в близост на Ш. („на около 1 – 1,5 метра пред полицай М. Ш. видях две разгънати банкноти с номинал от 20 и 50 евро“).

В писмото на Прокуратурата към Трибунала на [населено място] от 01.07.2011 г. е посочено, че е установен П. К. в момента на приемане на подкуп от 70 евро, за да не изпълни служебните си задължения“. По делото не се съдържат каквито и да било доказателства, от които да се направи извод за наличие на определено корупционно поведение от страна на жалбоподателя, т.е. не са описани действия, представляващи действия или бездействия на полицай М. Ш., водещи до неизпълнение на вменени му служебни задължения и облагодетелстване на когото и да било, включително и за негова лична облага. В допълнение на гореизложеното следва да се посочи, че в обобщената справка, изготвена от дисциплинарно-разследващия орган е констатирано, че в жалбоподателя са били открити 20 лева, които му били дадени в подкуп от турски гражданин. Такива факти не са описани в оспорената заповед.

В обобщената справка се констатира противоречи досежно елементите на извършеното от служителя Ш. деяние. От една страна е отразено, че полицай М. Ш. е бил задържан по време на вземане на подкуп на сумата от 70 евро, но от друга страна е посочено, че процесните 70 евро са приети от румънски граничен служител, за да не изпълни той коректно служебните си задължения. Следователно, не може да се установи какви са елементите от обективна страна на твърдяното нарушение на служебната дисциплина. Налице е противоречие между твърдяните от дисциплинарно-разследващия орган действия, извършени от румънския граничен служител, получил имуществена облага, за да не изпълни свое служебно задължение и констатацията, че полицай М. Ш. е взел подкуп, след като същият не е получавал пари и не е действал, респ. бездействал, нарушавайки служебните си задължения или в полза на трето лице.

Следователно, липсата на точно и ясно описание на твърдяното нарушение представлява съществено нарушение от формата на оспорения административен акт.

Едновременно с това в заповедта е отразено, че „ в хода на проведената операция служителят се е държал агресивно и се е стигнало до физическо стълкновение с наблюдаващия румънски прокурор“. Липсват доказателства по делото, от които да се направи извод за действителното осъществяване на посочените факти. В писмо на дирекция „Инспекторат“ с вх. № 54065 от 21.07.2011 г. до директора на ГД „ГП“ (прил. на л. 39 от делото) е отразено, че служителят е проявил агресивност, дори се е стигнало до физическо стълкновение с румънския магистрат. Така твърдяната проява на агресивност

от страна на оспорващия не е доказано да е била осъществена чрез надлежни доказателства, включително и гласни такива. В рапорта на полицаи Х. липсват изявления за проявена агресивност от страна на полицаи Ш. спрямо присъствалия румънски прокурор, въпреки че служителят е бил на служба по същото време, както и жалбоподателят. Само в горещитираното писмо на дирекция „Инспекторат“ – МВР е отразено това обстоятелство, което е възпроизведено в оспорената заповед, без да са извършени каквито и да било действия за установяване на достоверността му в хода на дисциплинарното производство. Следователно, не е доказано осъществяването от страна на служителя на описаното агресивно поведение спрямо наблюдаващия румънски прокурор.

На следващо място, следва да се обсъдят посочените като нарушени разпоредби и материалноправното основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя. В заповед рег. № 2703 от 27.06.2011 г. на директора на ГД „ГП“ за образуване на дисциплинарното производство, в обобщената справка и в становището на дисциплинарно –разследващия орган е посочено, че деянието на полицаи М. Ш. съставлява тежко дисциплинарно нарушение по чл.227, ал1, т. 7, алт. 2 – използване на служебното положение за лична облага и т. 10 във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР – деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с което се уронва престижа на службата. В оспорената заповед е прието, че деянието е съставомерно само по чл.227, ал.1, т. 10 от ЗМВР (извършване на друго тежко дисциплинарно нарушение) вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР.

В хода на дисциплинарното производство при връчване на поканата за даване на писмени обяснения на служителя е посочено, че нарушението е съставомерно по чл.227, ал. 1, т. 7, алтернатива 2 и т. 10 от ЗМВР във връзка с чл. 230, ал.2, т. 4 от ППЗМВР.

Следователно, не е ясно какво има предвид дисциплинарно-наказващият орган, като приема, че нарушението е такова по чл.227, ал. 1, т. 10 (друго тежко нарушение) вр. чл.230, ал. 2, т. 4 от ЗМВР, след като дисциплинарното производство е било образувано и водено и във връзка с чл.227, ал. 1, т. 7, алтернатива 2 от ЗМВР. Отразените в мотивната част факти, че служителят Ш. е получил 70 евро от румънския граничен служител П. К. като подкуп, биха могли да се свържат само с нормата на чл. 227, ал. 1, т. 7, алтернатива две от ЗМВР, а такова материалноправно основание не е посочено в обжалваната заповед.

От друга страна, описаните като нарушени норми от Етичния кодекс на поведение на държавните служители в МВР могат да се свържат с конкретно корупционно действие на служителя, а именно т. 31 предвижда, че държавният служител е неподкупен и не се възползва от правомощията си и служебното си положение с цел лично облагодетелстване или с друга користна цел. В самата заповед обаче липсва яснота дали деянието е използване на служебно положение с цел лична облага според предписанието на чл.227, ал. 1, т. 7 от ЗМВР. Отражено е само, че с деянието са нарушени правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР и е уронен престижа на службата. При упражняване на правомощията си в дисциплинарното

производство дисциплинарно-наказващият орган е длъжен да даде точна правна класификация на нарушенията на служебните задължения, свързани със заеманата длъжност и регламентирани по съответния начин, каквото е изискването по чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР. Когато извършеното действие или бездействие във връзка със служебни задължения и са нарушени конкретни правила, които очертават съдържанието на служебното правоотношение, следва да се налагат наказания на основанията, в чийто фактически състав са включени нарушенията на служебните задължения, като не е допустимо на служителя да бъде налагано най-тежкото дисциплинарно нарушение само с мотив, че уронва престижа на службата. В този смисъл ако наложеното дисциплинарно наказание е за извършени от служителя Ш. корупционни действия, то е било необходимо същите да бъдат индивидуализирани и доказани по съответния ред и да бъде посочено точното материалноправно основание за реализиране на дисциплинарната отговорност на лицето – по чл. 227, ал. 1, т. 7 от ЗМВР. Ако е доказано, че служителят е проявил агресивно поведение, то е било необходимо това поведение да бъде индивидуализирано с оглед прилагане на съответните разпоредби, свързани с отношенията на власт и подчинение. Съдът намира, че твърдяните от дисциплинарно-наказващия орган действия на служителя М. Ш. като уронващи престижа на службата не са ясно индивидуализирани като конкретни действия (бездействия), за да се направи извод, че дисциплинарно-наказващият орган е изпълнил задължението си да издаде заповедта с всички изискуеми съгласно чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР реквизити.

По така изложените съображения съдът намира, че жалбата на М. Ш. е основателна и оспорената заповед рег. № 3557 от 01.09.2011 г. на директора на Главна дирекция „Гранична полиция“ е издадена при съществени процесуални нарушения, в нарушение на материалния закон и не е съобразена с целта на закона, което обуславя извода за нейната незаконосъобразност.

Съдът намира, че жалбата в частта относно искането оспорващия да бъде възстановена на предишната заемана от него длъжност, се явява недопустима и производството в тази част следва да бъде прекратено. Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е законосъобразността на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното правоотношение. Възстановяването на предишната длъжност е последица от отмяната като незаконосъобразна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение съгласно чл. 251 от ЗМВР и съдът не е компетентен да се произнася по този въпрос.

Съдът констатира, че с жалбата е съединено искане за присъждане на обезщетение на основание чл. 254 от ЗМВР за периода от шест месеца, през който оспорващият е останал без работа поради незаконното му уволнение. Предявеният иск е допустим само при отмяна на административния акт като незаконосъобразен, като на основание чл. 206 от АПК жалбата в частта на предявения иск за присъждане на обезщетение по чл. 254 от ЗМВР заедно със заверено копие от оспорената заповед следва да бъде отделена и да бъде образувано ново дело.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

РАЗДЕЛЯ производството по делото, като копие от жалбата на М. П. Ш., съдържаща искане за присъждане на обезщетение на основание чл. 254 от ЗМВР заедно със заверено копие от оспорената заповед следва да бъдат докладвани на председателя на Административен съд София град за образуване на самостоятелно дело.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на М. П. Щ. в частта относно искането му да бъде възстановен на предишната заемана от него длъжност, като ПРЕКРАТЯВА производството в тази му част.

ОТМЕНЯ по жалбата на М. П. Ш. заповед рег. № 3557 от 01.09.2011 г. на директора на Главна дирекция „Гранична полиция” – МВР, с която на основание чл.228, т. 2, чл. 226, ал. 1, т. 6, чл.227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание – уволнение и на основание чл. 245, ал. 1, т. 8 от ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: